

Reportage

Irma Moolenaar (53)

Irma begon op haar 38e aan de vervulling van haar kinderwens, maar het lukte niet. Na diverse behandelingen en twee miskramen zette ze er een punt achter. Nu heeft ze een eigen praktijk als miskraambegeleider.

ang had ik geen partner... "Met wie ik kinderen wilde krijgen en ik wilde geen alleenstaande moeder zijn. Totdat mijn toenmalige vriend op mijn pad kwam. Ik was toen

39. Mijn moeder had op haar 47e mij nog gekregen, dus ik was ervan overtuigd dat het mij ook ging lukken."

Nadat we het een half jaar... "Op de natuurlijke manier hadden geprobeerd, gingen we naar de dokter. Hij stuurde ons door naar het ziekenhuis en daar hoorden we dat ik minder eitjes had door mijn hogere leeftijd. De kans op een natuurlijke zwangerschap was daardoor klein. Destijds was ik al te oud om in Nederland geholpen te worden, dus weken we uit naar België. We wilden zo graag een kindje."

Tijdens de behandelingen... "Was ik alleen maar bezig met hoeveel spuiten ik nog moest. De teleurstelling als ik toch ongesteld werd, was enorm. Twee keer ben ik zwanger geweest. Ik voelde toen zoveel geluk. Mijn hele familie leefde mee. Maar beide keren eindigde het in een miskraam. Ik wilde daarna alleen nog maar in bed liggen. Ik was verscheurd door verdriet."

Op een gegeven moment... "Was het voor mij klaar. Mijn collega verloor haar kindje tijdens haar zwangerschap bij acht maanden. Dat kwam zo bij mij binnen. Na al die moeite om moeder te worden, kon het na een bijna voldragen zwangerschap toch nog misgaan. Dat was heel confronterend. Daar komt bij dat ik zelf mijn moeder op relatief jonge leeftijd ben verloren. Ik was inmiddels al 42. Dat wilde

'Ik was na de miskramen verscheurd door verdriet'

ik niet voor mijn kind. Mijn partner had het moeilijk met mijn keuze, maar ik was gewoon kapot van alles."

Ook op mijn werk... "Was ik toe aan verandering. Ik werkte in de reclame-industrie, waar het nagenoeg alleen maar om geld draaide. Ik miste zingeving, daarom begon ik met een opleiding tot doktersassistent. Al snel belandde ik op een poli gynaecologie in een ziekenhuis. Daar kwam ik in

aanraking met vrouwen met een kinderwens. Ik begreep hun pijn en besloot dat ik daar meer mee wilde doen. Naast mijn werk in een verloskundigenpraktijk, ben ik voor mezelf begonnen als miskraambegeleider. In mijn eigen praktijk kan ik nu andere vrouwen leren omgaan met het verdriet om het verlies van dat zo innig gewenste kindje. Zo heeft mijn eigen pijn toch nog tot iets heel positiefs geleid." ●